

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.468 van 12 april 2002
in de zaak A.108.061/XIV-5793.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. CAMERLYNCK,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Cartonstraat 14

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 december 1973 en van Angolese nationaliteit, op 25 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juni 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 maart 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. MEYER die, loco Advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 11 mei 2001 en verklaart zich vluchteling op 15 mei 2001.

1.2. Op 23 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 18 juni 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Camerlynck.

Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Necage (Uige) en noch zij noch andere familieleden zouden politiek actief zijn. Op 18 februari 2001 zou haar echtgenoot verdwenen zijn toen hij naar de rivier ging, mogelijk(s) gearresteerd door leden van het MPLA. Op een dag in april was betrokkene aan het werk op haar lapje grond toen een aantal buurtbewoners haar kwamen mededelen dat ze een lijst hadden gezien van het MPLA met acht families -waaronder haar familie - die gezocht werden omdat ze verdacht werden spionnen te zijn van de UNITA. Betrokkene besloot niet terug te keren naar huis, maar ging naar een missiepost van paters waar haar kinderen ook school liepen. Daar vernam ze later van de paters dat de acht families (dus ook haar ouders en vier broers) zouden vermoord zijn. Leden van het MPLA zouden intussen ook geweten hebben dat betrokkene bij deze paters verbleef en zij kwamen regelmatig langs, maar werden niet binnengelaten door de paters. Een vriend van haar intussen overleden broer

had gehoord van de situatie van betrokkene en was haar komen opzoeken waarbij hij haar zou beloofd hebben (al) het mogelijke te doen om haar uit het land te krijgen. Op 10 mei 2001 kwam hij haar halen en vlogen ze met een vliegtuig van Caritas naar Luanda, waar betrokkene het vliegtuig nam tot Moskou en vervolgens verder gevlogen is tot Brussel. Op 15 mei 2001 heeft betrokkene zich aangemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient te worden vastgesteld dat de door betrokkene ingeroepen feiten ter staving van haar asielaanvraag en die gebaseerd zijn op verdenkingen ten aanzien van betrokkene en haar familie als zouden ze spionnen zijn van de UNITA, geheel onernstig zijn. Het relaas van betrokkene bevat geen enkele aanwijzing dat betrokkene of haar familie enigszins politiek betrokken zouden zijn bij de UNITA; evenmin kon betrokkene zelf een verklaring geven voor deze beschuldiging (verhoorverslag CGVS, p. 4). Daarenboven heeft betrokkene de lijst niet gezien en werd ze ervan op de hoogte gebracht door voor haar onbekende buurtbewoners. Ze verklaarde te weten dat acht families op deze lijst vermeld stonden, maar weet niet wie deze zouden zijn (verhoorverslag CGVS, p. 4).

Verder wordt de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnd door een belangrijke tegenstrijdigheid. Betreffende de moord op haar familieleden verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze hiervan op de hoogte zou zijn gebracht door de buurtbewoners wanneer deze haar kwamen meld(d)en dat ook zij op deze lijst werd vernoemd (verhoorverslag DVZ, punt 42); terwijl zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze op een later moment van de paters zou hebben vernomen dat de acht families waaronder haar ouders, broers en zus zouden vermoord zijn (verhoorverslag CGVS, p.5-p.6).

Betrokkene verklaarde niet te weten met welke vliegtuigmaatschappij ze zou gevlogen hebben. Betrokkene is hoe dan ook niet in het bezit van enig document dat het mogelijk zou maken haar identiteit, afkomst en reisweg te verifiëren.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene (dd. 28 mei 2001) geen ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Angola zou worden teruggeleid.

(...).”.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II (“Met betrekking tot de ontvankelijkheid) opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat zij geen uiteenzetting van de feiten en de middelen bevat die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen; dat overeenkomstig artikel 3, 4/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten en de middelen die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij verder een exceptie afleidt uit de schending van artikel 3, 6/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat

volgens voormeld artikel het verzoekschrift tot schorsing de taal dient te vermelden die in artikel 35 voor het verhoor wordt bepaald;

Overwegende dat het voorschrift van artikel 3, 6/, van voornoemd koninklijk besluit niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en evenmin een substantieel vormvoorschrift uitmaakt, zodat de exceptie wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“De bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 29 juni 2001 is grotendeels gebaseerd op een vermeende tegenstrijdigheid in de verklaring van verzoekster tijdens haar eerste verhoor en tijdens haar tweede verhoor. Verzoekster zou tijdens haar eerste verhoor verteld hebben dat ze de moord op haar familieleden van haar buur(t)bewoners vernomen had, terwijl ze tijdens het tweede verhoor zou verklaard hebben dat het de paters waren die haar van deze moord op de hoogte brachten.

Verzoekster kan hiermee echter niet akkoord gaan. Tijdens het tweede verhoor werd de vraag wie haar van de moord op haar familieleden op de hoogte bracht, niet expliciet gesteld, en verzoekster heeft dienaangaande dan ook geen verklaring afgelegd. De verwarring die blijkt te bestaan m.b.t. deze vermeende tegenstrijdigheid - die er geen is - moet een gevolg zijn ofwel van een onnauwkeurige vertaling, ofwel van een verkeerde interpretatie van de door verzoekster afgelegde verklaringen. De beweerde tegenstrijdigheid blijkt niet uit het administratief dossier.

Totaal ten overvloede: hoe dan ook kan het feit dat er één afwijkende verklaring zou zijn in twee verhoren die afgenomen werden met één maand tijdsparren tussenin, en die elk minstens anderhalf uur geduurd hebben, geen verwondering wekken, en kan er uit deze ene eventueel afwijkende verklaring niet afgeleid worden dat de verklaringen van verzoekster bedrieglijk zouden zijn. Een kritische ingesteldheid bij de vergelijking van de verhoren is volkomen begrijpelijk, maar men moet toch met enige zin voor realiteit de verklaringen van een verhoorde persoon lezen, in plaats van te gaan speuren waar er ergens een tegenstrijdigheid zou kunnen gevonden worden. Indien iemand - kandidaat politiek vluchteling of niet -, met een tussenperiode van een maand, tweemaal een gedetailleerd relaas moet brengen van feiten die zich maanden voordien afgespeeld hebben, zal er altijd wel ergens een verklaring onjuist afgelegd, vertaald en/of geïnterpreteerd worden, wat niet inhoudt dat de verhoorde persoon van leugenachtigheid kan beschuldigd worden..... Er anders over oordelen wijst op een totaal gebrek aan realiteitszin, en getuigt van een miskenning van de welbegrepen draagwijdte van de motiveringsplicht opgelegd door de Wet van 29 juli 1991.

Nog méér ten overvloede zij nog erop gewezen dat de vermeende tegenstrijdigheid niet van die aard ware om hieruit zomaar te kunnen besluiten dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk zou zijn. De beweerde tegenstrijdigheid heeft betrekking op een niet relevant onderdeel van de feiten die de asielaanvraag ondersteunen.

Ten slotte zij nog gesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting het Commissariaat-Generaal verplicht zijn beslissingen te steunen op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat verzoekster diende gewezen te worden op de zogenaamde tegenstrijdigheid en dat men haar dienaangaande om bijkomende uitleg had moeten vragen. Dit werd echter niet gedaan.”;

3.1.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk

ongegrond is; dat hij heeft vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen feiten ter staving van haar asielaanvraag en die gebaseerd zijn op verdenkingen ten aanzien van verzoekster en haar familie als zouden ze spionnen zijn van de UNITA, niet ernstig zijn; dat haar relaas geen aanwijzing bevat dat verzoekster of haar familie enigszins politiek betrokken zouden zijn bij de UNITA; dat verzoekster geen verklaring kon geven voor deze beschuldiging; dat zij daarenboven de lijst niet gezien heeft van het MPLA van acht families, waarop haar familie zou voorkomen, die verdacht wordt van spionage voor de UNITA, en dat ze van het bestaan van de lijst werd op de hoogte gebracht door voor haar onbekende buurtbewoners; dat ze verklaarde te weten dat acht families op deze lijst vermeld stonden, maar niet weet wie ze zijn; dat de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnd wordt door een belangrijke tegenstrijdigheid betreffende de moord op haar familieleden; dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze hiervan op de hoogte zou zijn gebracht door de buurtbewoners wanneer deze haar kwamen melden dat ook zij op deze lijst werd vermeld, terwijl zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze op een later moment van de paters zou hebben vernomen dat de acht families waaronder haar ouders, broers en zus zouden vermoord zijn; dat verzoekster verklaarde niet te weten met welke vliegtuigmaatschappij ze zou gevlogen hebben en dat zij ook niet in het bezit is van enig document dat het mogelijk zou maken haar identiteit, afkomst en reisweg te verifiëren;

Overwegende dat verzoekster van mening is dat de bestreden beslissing op een vermeende tegenstrijdigheid is gebaseerd; dat haar tijdens het tweede verhoor niet expliciet gevraagd werd naar wie haar op de hoogte bracht van de moord op haar familieleden; dat de verwarring hieromtrent te wijten is aan een onnauwkeurige vertaling of een verkeerde interpretatie van haar relaas; dat zij tevens stelt dat deze vermeende tegenstrijdigheid niet van aard is om te kunnen besluiten dat haar asielaanvraag bedrieglijk zou zijn en enkel betrekking heeft op een niet relevant onderdeel van de feiten die haar asielrelaas ondersteunen;

Overwegende dat de bestreden beslissing gebaseerd is op meerdere motieven; dat het determinerend motief erin bestaat dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat het relaas van verzoekster geen enkele aanwijzing bevat die erop wijst dat zij of haar familie enigszins politiek betrokken zouden zijn bij de UNITA en dat zij evenmin een verklaring kon geven voor deze beschuldiging; dat hij daarenboven vaststelt dat verzoekster de lijst waarvan sprake in haar relaas niet zelf heeft gezien en zij ervan op de hoogte werd gebracht door voor haar onbekende buurtbewoners; dat zij verklaarde te weten dat acht families op de lijst vermeld stonden, maar niet weet wie ze zijn; dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de vraag door wie zij op de hoogte werd gebracht van de moord op haar familie, steun vindt in het administratief dossier en bezwaarlijk kan toegeschreven worden aan een onnauwkeurige vertaling of een verkeerde interpretatie; dat dit gegeven derhalve slechts een onderdeel uitmaakt van de motieven die

de bestreden beslissing dragen; dat de beslissing evenwel in haar geheel dient gelezen te worden; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op deugdelijke en afdoende motieven die niet door verzoekster worden weerlegd, laat staan betwist;

3.1.2. Overwegende dat verzoekster vervolgens aanvoert dat op grond van de zorgvuldigheidsplicht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gehouden zijn beslissing te steunen op een correcte feitenvinding, wat volgens verzoekster inhoudt dat haar diende gewezen te worden op de zogenaamde tegenstrijdigheid en dat men haar hieromtrent om bijkomende uitleg had moeten vragen;

Overwegende dat op de asielzoeker de verplichting rust om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen; dat bovendien geen enkele regel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorschrijft om de asielzoeker te confronteren met, of hem uitleg te vragen over eventuele onduidelijkheden of tegenstrijdigheden, zo dit al mogelijk zou zijn tijdens het verhoor; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid; dat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd uitgenodigd voor een interview op het Commissariaat-generaal; dat zij aldus de mogelijkheid heeft gehad om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op pertinente en deugdelijke motieven is gebaseerd en verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die wijzen op een onzorgvuldig gedrag van de Commissaris-generaal bij het behandelen van haar asielaanvraag; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de door verzoekster ingeroepen feiten niet gestaafd worden door bewijskrachtige stukken. Het is inderdaad juist dat verzoekster op huidig ogenblik geen bewijsstukken naar voor kan brengen die haar relaas ondersteunen.

Verzoek(st)er heeft echter, door tussenkomst van haar raadsman, reeds het Vlaamse Provinciaal van de paters Capucijnen, gevestigd te Antwerpen, gecontacteerd, om langs deze weg in contact te kunnen komen met de missiepost van de paters Capucijnen te Negage (zie stuk 1). De beide kinderen van verzoekster bevinden zich - naar verzoekster van harte hoopt - nog steeds op deze missiepost, en de paters Capucijnen van deze missiepost moeten in staat zijn voldoende aanvullende verklaringen af te leggen m.b.t. de omstandigheden waarin verzoekster samen met haar kinderen haar toevlucht diende te zoeken tot deze missiepost, en de omstandigheden waarin zij nadien uit deze missiepost vertrokken is omwille van het levensgevaar waarin zij aldaar verkeerde. Toen verzoekster wegvluchtte uit haar door burgeroorlog verscheurde land waar haar leven niet langer veilig was, was het nooit bij haar opgekomen dat zij in het land waar zij terecht zou komen, de bewijzen zou moeten kunnen leveren dat zij inderdaad uit lijfsbehoud en uit (gerechtvaardigde) vrees voor vervolging haar land ontvluchtte, en dit kan haar bezwaarlijk ten kwade geduid worden. Dat aan verzoekster lopende de procedure m.b.t. de ontvankelijkheid van haar verzoek tot erkenning als politiek vluchteling de mogelijkheid niet gelaten werd om deze bijkomende bewijsstukken te

verzamenen, houdt een uitermate flagrante schending in van de rechten van de verdediging, alsook een verkeerde aanwending - m.a.w. een overschrijding en/of een afwending - van de appreciatiebevoegdheid van de bevoegde overheid.”;

Overwegende dat verzoekster ten onrechte aanvoert dat de rechten van verdediging werden geschonden, omdat haar niet de mogelijkheid werd geboden bijkomende bewijsstukken te verzamelen omtrent haar asielrelaas; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing enkel vaststelt dat zij niet weet met welke vliegtuigmaatschappij zij naar België gekomen is, en zij niet in het bezit is van enig document dat het mogelijk zou maken haar identiteit, afkomst en reisweg te controleren; dat verzoekster er derhalve verkeerdelijk van uit lijkt te gaan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van haar zou eisen dat zij haar asielrelaas volledig staaft met concrete bewijzen; dat de brief, gericht aan de paters in Negage, waarvan sprake in het verzoekschrift, dateert van 21 juli 2001, dit is nadat de bestreden beslissing werd genomen; dat verzoekster niet verduidelijkt waarom zij niet reeds ten tijde van haar asielprocedure stappen heeft kunnen ondernemen om met deze paters in contact te komen, en bijgevolg deze brief niet eerder had kunnen schrijven als bijkomend element ter ondersteuning van haar asielrelaas; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet ten grieve kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met een stuk waarvan hij op het ogenblik van het behandelen van haar asielaanvraag geen kennis had;

Overwegende dat derhalve geen schending van de rechten van verdediging, die niet onverminderd van toepassing zijn in een administratieve procedure, noch een overschrijding van de appreciatiebevoegdheid door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden weerhouden; dat het tweede middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.